

Arrest

nr. 332 291 van 5 september 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RAMBOUX
Emile Clausstraat 4
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 301 507 van 14 februari 2024 waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 22 februari 2024.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. RAMBOUX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de SPC op 4 februari 2024 en in deze beslissing word rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de stalen die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2021 in België verblijft en dit omdat zijn dochter en zijn vrouw hier leven.

Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omdat hij daar geen familie heeft

Betrokkene verklaart dat hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, namelijk een cardiologisch probleem. Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft in België, namelijk C.V.P. (...) en een dochter J.P.L. (...). Betrokkene verklaart dat zijn vader in België woont, T.L. (...) en dat hij geen familie heeft in zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met C.V.P. (...). Bij de woonstcontrole naar aanleiding van de aanvraag van betrokkene op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd betrokkene aangetroffen op het adres van C.V.P. (...). Betrokkene toont echter geen duurzaam feitelijk partnerschap, noch beschermenswaardig gezinsleven aan. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RW, nr. 189065 van 28.06.2017). Er werd geen aanvraag gezinshereniging in functie van C.V.P. (...) ingediend bij de bevoegde overheid. C.V.P. (...) werd wel vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard. De sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied stellen hem hoe dan ook niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene de vader is van P.J.L.M.G. (...). Uit informatie bekomen van de gemeente Jette op 18 november 2020 blijkt dat betrokkene stappen heeft ondernomen om dit kind te erkennen. Uit het rijksregister van P.J.L.M.G. (...) blijkt echter enkel de moederlijke afstamming van P., C.V. (...). Er werd ook geen aanvraag gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid in functie van P.J.L.M.G. (...). Het kind werd wel vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard.

Betrokkene verwijst naar zijn vader, L.T. (...), die verblijfsrecht in België heeft. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings, in EZZOHD1 c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan met zijn vader. Er werd ook geen aanvraag gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid in functie van L.T. (...). De vader van betrokkene werd wel vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard.

Indien betrokkene alsnog een verblijfsrecht zou wensen te bekomen op grond van gezinshereniging kan hij hiertoe de nodige stappen zetten vanuit zijn land van herkomst. Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien is gezinshereniging een recht, en indien betrokkene aan de wettelijke voorwaarden voldoet, wordt het recht automatisch erkend.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart dat hij lijdt aan een cardiologisch probleem, zonder verdere duiding of medische behandeling aan te geven. Er zijn ook in het administratief dossier van

betrokkene verder geen medische documenten te vinden , waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. In zijn verzoekschrift op basis van artikel 9bis wordt deze aandoening niet vermeld. Betrokkene zal in het gesloten centrum te Vottem onderzocht worden door een arts die zal nagaan of er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene In de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3. 1*: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2021 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren sinds de beslissing dd. 21 maart 2023 waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (beroep verworpen bij arrest van de RW dd. 25 oktober 2023).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

Betrokkene werd op 14 juni 2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2023 dat hem betekend werd op 4 april 2023 (beroep verworpen bij arrest van de RW dd. 25 oktober 2023). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2021 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren sinds de beslissing dd. 21 maart 2023 waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (beroep verworpen bij arrest van de RW dd. 25 oktober 2023).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

Betrokkene werd op 14 juni 2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2023 dat hem betekend werd op 4 april 2023 (beroep verworpen bij arrest van de RW dd. 25 oktober 2023). Deze

vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2021 in België verblijft en dit omdat zijn dochter en zijn vrouw hier (even. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omdat hij daar geen familie heeft. Betrokkene verklaart; dat hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, namelijk een cardiologisch probleem. Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft in België, namelijk C.V.P. (...) en een dochter J.P.L. (...). Betrokkene verklaart dat zijn vader in België woont, T.L. (...) en dat hij geen familie heeft in zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met C.V.P. (...). Bij de woonstcontrole naar aanleiding van de aanvraag van betrokkene op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd betrokkene aangetroffen op het adres van C.V.P. (...). Betrokkene toont echter geen duurzaam feitelijk partnerschap, noch beschermenswaardig gezinsleven aan. Het louter fert dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RW, nr. 189065 van 28.06.2017). Er werd geen aanvraag gezinshereniging in functie van C.V.P. (...) ingediend bij de bevoegde overheid. C.V.P. (...) werd wel vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard. De sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied stellen hem hoe dan ook niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene de vader is van P.J.L.M.G. (...). Uit informatie bekomen van de gemeente Jette op 18 november 2020 blijkt dat betrokkene stappen heeft ondernomen om dit kind te erkennen. Uit het rijksregister van P.J.L.M.G. (...) blijkt echter enkel de moederlijke afstamming van P., C.V. (...). Er werd ook geen aanvraag gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid in functie van P.J.L.M.G. (...). Het kind werd wel vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard.

Betrokkene verwijst naar zijn vader, L.T. (...), die verblijfsrecht in België heeft. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van 'de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale ; emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan met zijn vader. Er werd ook geen aanvraag gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid in functie van L.T. (...). De vader van betrokkene werd wel vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die onontvankelijk werd verklaard.

Indien betrokkene alsnog een verblijfsrecht zou wensen te bekomen op grond van gezinshereniging kan hij hiertoe de nodige stappen zetten vanuit zijn land van herkomst. Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien is gezinshereniging een recht, en indien betrokkene aan de wettelijke voorwaarden voldoet, wordt het recht automatisch erkend.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart dat hij lijdt aan een cardiologisch probleem, zonder verdere duiding of medische behandeling aan te geven. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. In zijn verzoekschrift op basis van artikel 9bis wordt deze aandoening niet vermeld. Betrokkene zal in het gesloten centrum te Vottem onderzocht worden door een arts die zal nagaan of er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding
(...)"

1.2. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 301 507 van 14 februari 2024 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker verwijderd dient te worden naar Congo.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar artikel 7 alinea 1 van de Vreemdelingenwet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Verder verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar artikel 74/13 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er een risico bestaat op onderduiken, omdat:

"3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert een bewijs dat hij/zij op hotel logeert."

Verzoeker woont hier evenwel met zijn partner en het minderjarig kind. Het dient dan ook benadrukt te worden dat hij geenszins te bedoeling heeft om onder te duiken.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing als volgt:

"Betrokkene verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met C.V.P. (...). Bij de woonstcontrole naar aanleiding van de aanvraag van betrokkene op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd betrokkene aangetroffen op het adres van C.V.P. (...). Betrokkene toont echter geen duurzaam feitelijk partnerschap, noch beschermingswaardig gezinsleven aan."

Verzoeker wenst te wijzen op artikel 8 EVRM en de interpretatie door het EHRM van dit artikel in het kader van het omgangsrecht.

Een zeer essentieel element van het gezinsleven is het samenzijn tussen ouder en kind. Het Europees Hof liet daarover geen twijfel bestaan : "Pour un parent et son enfant, etre ensemble represente un element fondamental de la vie familiale" Wanneer de samenwoning tussen ouder en kind onmogelijk geworden is, komt er daardoor nog geen einde aan het gezinsleven tussen ouder en kind. Contact tussen beide blijft wenselijk en moet voor zover mogelijk gehandhaafd blijven. Art. 8 waarborgt dit omgangsrecht.

In de rechtspraak van het Hof en van de Commissie wordt de weigering van de vaststelling van een omgangsregeling beschouwd als een inmenging in het gezinsleven die dan moet gerechtvaardigd worden op basis van het tweede lid van art. 8. De inmenging moet (1) bij wet voorzien zijn, (2) nodig zijn in een democratische samenleving, (3) in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel).

(Beatrix Vanlerberghe, Omgangsrecht in het licht van artikel 8 EVRM)

Artikel 8 EVRM stelt: (...)

Centraal in de rechtspraak van het EHRM op basis van artikel 8 EVRM is "familieleven".

Het is belangrijk voor ogen te houden dat het Hof een autonome interpretatie aan het familieleven geeft. Dit begrip heeft doorheen de jaren een ontwikkeling doorgemaakt.

In het arrest Al-Nashif en anderen v. Bulgarije gaf het Hof een algemene schets van het familieleven. Deze omschrijving kan gezien worden als een overzicht van de rechtspraak tot nu toe in dit verband:

"(...)." (eigen onderlijning)

(vrije vertaling:

Het bestaan of niet bestaan van " het gezinsleven " is in wezen een feitenkwestie , afhankelijk van de realiteit in de praktijk van nauwe persoonlijke banden . Toch blijkt uit het concept van de familie op welk artikel 8 is gebaseerd dat een kind geboren uit een burgerlijke unie van rechtswege deel uitmaakt van die relatie ; dus , vanaf het moment van de geboorte van het kind en door het feit hiervan, bestaat er tussen hem en zijn ouders een " gezinsleven " , die latere gebeurtenissen niet kunnen verbreken, tenzij in uitzonderlijke omstandigheden. Voor zover relaties in een paar betreft , " gezinsleven " omvat families op basis van het huwelijk en ook de facto relaties. Bij de beslissing of een relatie als " gezinsleven " kan genoemd worden, kunnen een aantal factoren van belang zijn, waaronder de vraag of het echtpaar samenwoont, de lengte van hun relatie, en of ze tegenover elkaar de verbintenis hebben om samen kinderen te hebben, of op andere manieren) (eigen onderlijning)

Het Hof kiest duidelijk niet voor een enge definitie. Het is niet vereist dat de relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan, in werkelijkheid, van sterke persoonlijke en emotionele relaties die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden. Het is veeleer doorslaggevend dat er een effectief beleefde familiesituatie voorhanden is. Bloed- of aanverwantschap is, met andere woorden, niet noodzakelijk. Er is nog een tweede criterium dat belangrijker is, namelijk een voldoende hechte band tussen de betrokken personen. Gezien mevrouw C.V.P. (...) (en het minderjarig kind) de Portugese nationaliteit heeft, verwijst verzoeker hierbij naar Richtlijn 2004/38/EG dat bepaalt in '(6)' als volgt:

'Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.'

Verzoeker verblijft in België onafgebroken sedert 2019 (zie aanvraag artikel 9bis).

Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw P.C. (...), die een verblijfsvergunning heeft voor onbepaalde duur in ons land, en samen met hun kind.

Verzoeker ondersteunt het kind financieel en affectief en dit sedert de geboorte van het kind. Het kind volgt onderwijs in België.

Er blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM niet volledig heeft gewaarborgd. Enkel door te stellen dat "betrokkene werd aangetroffen op het adres van mevrouw C.V.P. (...) bij de woonstcontrole naar aanleiding van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hetgeen geen duurzaam feitelijk partnerschap toont noch een beschermenswaardig gezinsleven", is onvoldoende om de rechten zoals vervat in artikel 8 EVRM te waarborgen, noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt: Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet iuncto artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is,"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Waar de verzoekende partij een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij stelt dat er een risico op onderduiken bestaat omdat zij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de vereiste termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, gaat zij voorbij aan het geheel van de motieven op grond waarvan de verwerende partij tot het risico op onderduiken heeft beslist.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat indien een risico op onderduiken kan worden vastgesteld, in toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten kan opteren voor de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat het risico op onderduiken afgeleid wordt (i) uit het feit dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, daar zij beweert sinds 2021 in België te verblijven, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren sinds de beslissing van 21 maart 2023 waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, (ii) uit het feit dat zij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, daar zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, zij op 14 juni 2023 uitgenodigd werd voor een gesprek met de ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat zij op de hoogte werd gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van dit traject, dat zij tijdens het traject duidelijk aangaf niet te willen terugkeren naar haar land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer, alsook (iii) uit het feit dat zij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, daar zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2023 dat haar betekend werd op 4 april 2023, dat deze beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Uit de voormelde motieven, die betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, blijken de redenen waarom een risico op onderduiken kan worden vastgesteld. Door louter te stellen dat zij hier woont met partner en kind en zij dan ook geenszins de bedoeling heeft om onder te duiken, slaagt de verzoekende partij er niet in om voornoemde, concrete motieven van het bestreden bevel te weerleggen of te ontkrachten.

De Raad wijst erop dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet een lijst van objectieve criteria bevat voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van drie objectieve criteria, zoals die zijn voorzien in artikel 1, §2, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist niet dat er conform artikel 1, §2, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken bestaat wanneer de vreemdeling *“na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag [heeft] ingediend, of (...) zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn [heeft] gedaan;”,* wanneer de vreemdeling *“niet meewerkt of (...) niet [heeft] meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”* en wanneer de vreemdeling *“duidelijk [heeft] gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden : a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel (...)”,* noch de concrete motieven die deze vaststellingen onderbouwen.

Zij toont niet aan dat het feit dat zij hier verblijft met haar partner en haar minderjarig kind anders doet oordelen over het risico op onderduiken vastgesteld op grond van objectieve criteria. De loutere bewering dat zij niet de bedoeling heeft om onder te duiken, doet evenmin hier anders over oordelen. De Raad benadrukt hierbij nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten. De verzoekende partij toont dus niet aan dat het standpunt van de verwerende partij onwettig is.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat er in casu een risico op onderduiken bestaat, daar de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, of haar verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn heeft gedaan, daar zij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden en daar zij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, en aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. De schending van de in punt 3.3. vermelde bepalingen wordt verder onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat er door de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en mede worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Er dient derhalve in eerste instantie nagegaan te worden of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het door de verzoekende partij voorgehouden gezinsleven niet erkend wordt door de verwerende partij. In de beslissing wordt gesteld:

"Betrokkene toont echter geen duurzaam feitelijk partnerschap, noch beschermenswaardig gezinsleven aan. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RW, nr. 189065 van 28.06.2017). Er werd geen aanvraag gezinshereniging in functie van C.V.P. (...) ingediend bij de bevoegde overheid. C.V.P. (...) werd wel vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard. De sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied stellen hem hoe dan ook niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene de vader is van P.J.L.M.G. (...). Uit informatie bekomen van de gemeente Jette op 18 november 2020 blijkt dat betrokkene stappen heeft ondernomen om dit kind te erkennen. Uit het rijksregister van P.J.L.M.G. (...) blijkt echter enkel de moederlijke afstamming van P.,C.V. (...). Er werd ook geen aanvraag gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid in functie van P.J.L.M.G. (...). Het kind werd wel vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard.

Betrokkene verwijst naar zijn vader, L.T. (...), die verblijfsrecht in België heeft. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familiere relatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings, in EZZOUHD1 c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan met zijn vader. Er werd ook geen aanvraag gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid in functie van L.T. (...). De vader van betrokkene werd wel vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard."

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de motieven waaruit blijkt dat zij geen beschermingswaardig gezinsleven met haar vader aantoon, niet betwist.

Waar de verzoekende partij wijst op rechtspraak omtrent een weigering van omgangsrecht, kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins een beslissing tot weigering van omgangsrecht betreft, zodat een dergelijke verwijzing op zich niet dienstig is.

Ook haar betoog over het gezinsleven wanneer samenwoning tussen ouder en kind onmogelijk is geworden en contact wenselijk blijft, is niet dienstig daar zij samenwoont met het kind, waarvan sprake.

De verzoekende partij betoogt dat een essentieel element in het gezinsleven het samenzijn tussen ouder en kind is, dat het EHRM een autonome interpretatie geeft aan het begrip familieleven, dat het bestaan van het gezinsleven een feitenkwestie is, afhankelijk van de realiteit van persoonlijke banden, dat een kind geboren uit een huwelijk van rechtswege deel uitmaakt van de relatie, dus vanaf de geboorte van het kind en door het feit op zich, er tussen dit kind en zijn ouders een band bestaat die valt onder het gezinsleven, die behoudens uitzonderlijke omstandigheden, niet kan verbroken worden door latere gebeurtenissen, dat het gezinsleven families op grond van een huwelijk betreffen maar ook de *facto* relaties, dat bepaalde factoren relevant zijn om te kunnen stellen dat een relatie ressorteert onder een gezinsleven, met inbegrip van het feit dat het koppel samenleeft, de duur van de relatie en of zij hun verbinding ten aanzien van elkaar hebben getoond door het krijgen van kinderen of op andere wijze. De verzoekende partij wijst erop dat het Hof niet voor een enge definitie kiest, dat het niet vereist is dat relaties een juridische basis hebben, dat het bestaan, in werkelijkheid, van sterke persoonlijke en emotionele relaties die gestaafd worden door de feitelijke

omstandigheden, telt, dat het veeleer doorslaggevend is dat er een effectief beleefde familiesituatie voorhanden is, dat bloed- en aanverwantschap niet noodzakelijk is, dat er nog een tweede belangrijker criterium is, namelijk de voldoende hechte band tussen de betrokkenen. De verzoekende partij stelt dat zij sinds 2019 onafgebroken in België verblijft, dat zij een duurzame relatie heeft met mevrouw P.C., die een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur heeft en samen met hun kind, dat zij het kind financieel en affectief ondersteunt en dit sedert de geboorte van het kind en dat het kind onderwijs volgt in België.

Betreffende het gezinsleven met haar vermeende partner

Het EHRM oordeelt, zoals de verzoekende partij ook aanvoert, dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de stelling dat zij een duurzame relatie heeft met mevrouw P.C., dat er sprake is van een gemeenschappelijk kind. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat uit de woonstcontrole naar aanleiding van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij werd aangetroffen op het adres van mevrouw P.C.

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat het loutere feit dat de verzoekende partij en mevrouw P.C. samenwonen niet beschouwd wordt als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijke partnerschap en een beschermingswaardig gezinsleven. Een gezamenlijke verblijfplaats toont immers op zich nog geen oprechte en effectief beleefde (partner)relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan. Ook door louter voor te houden dat er sprake is van een duurzame relatie, toont de verzoekende partij dit niet *in concreto* aan. Betreffende de verwijzing naar een gemeenschappelijk kind, stelt de Raad vast, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij de vader is van het kind van mevrouw P.C. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift legt de verzoekende partij geen dergelijke bewijzen voor. Nu niet blijkt dat het gaat om een gemeenschappelijk kind, kan het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en mevrouw P.C. ook niet afgeleid worden uit het uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar door samen kinderen te hebben.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar Portugese partner met een verblijfsvergunning in België.

Uit het administratief dossier blijken, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, ook geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing tussen haar en haar partner wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Betreffende het gezinsleven met het kind

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten

andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.”* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift niet aan dat zij het kind op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing had erkend, noch toont zij aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bijdroeg in de zorgen en de opvoeding van het kind of dat er sprake was van een regelmatig contact met of van interesse en engagement ten aanzien van het minderjarig kind. Zij beperkt zich op dit vlak tot de niet gestaafde beweringen dat zij een duurzame relatie heeft met mevrouw P.C. en samen met hun kind, dat zij het kind financieel en affectief ondersteunt en dit sedert de geboorte. Uit het loutere feit dat het kind onderwijs volgt in België kan geenszins een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en het minderjarige kind worden afgeleid.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen haar en het minderjarig kind.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar vermeende partner en het minderjarige kind, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging of tot een proportionaliteitstoets in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat de verwerende partij alsnog is overgegaan tot een belangenafweging en heeft gesteld dat indien de verzoekende partij alsnog een verblijfsrecht zou wensen te bekomen op grond van gezinshereniging, zij hiertoe de nodige stappen kan zetten vanuit het land van herkomst, dat een tijdelijke scheiding van het gezin geen ernstig nadeel voor het gezinsleven inhoudt, dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, dat bovendien gezinshereniging een recht is en dat indien de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, het recht automatisch wordt toegekend.

De verzoekende partij lijkt met haar betoog niet te betwisten dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er in dit kader op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Zij toont niet aan dat het voor haar niet mogelijk zou zijn, indien zij daadwerkelijk kan bogen op een feitelijke affectieve relatie met mevrouw P.C. of er sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind, om vanuit het land van herkomst gebruik te maken van de openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Ten overvloede wijst de Raad er ook nog op dat de verzoekende partij niet aantoonde met een begin van bewijs dat zij zich niet door haar partner en het minderjarig kind zou kunnen laten begeleiden naar haar land van herkomst gedurende de periode nodig om zich in regel te stellen met de in België geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

In de mate de verzoekende partij verwijst naar haar onafgebroken verblijf in België sedert 2019, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Zij toont evenmin aan dat de door haar opgebouwde sociale

relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een schending van de materiële motiveringsplicht en/of het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van voormelde bepalingen blijkt evenmin.

3.6. Door tot slot louter te wijzen op overweging 6 van de richtlijn 2004/38/EG toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing genomen is in strijd met de door haar in haar enig middel geschonden geachte bepalingen. Bovendien kan niet vastgesteld worden dat de verzoekende partij op grond van de door haar voorgehouden gezinsrelaties een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend als familielid van een burger van de Unie en evenmin als ander familielid van een burger van de Unie. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid niet te zijn nagegaan of aan haar een verblijf kan worden toegekend.

In de gevallen waarin het verblijfsrecht van het familielid van een Unieburger een declaratief karakter heeft, wordt het familielid geacht dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht, op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan het familielid van de Unieburger dient te voldoen (zie *mutatis mutandis* RvS 23 februari 2012, nr. 218.186 en GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.35.7 en B.38.4). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing een aanvraag tot het erkennen van het verblijfsrecht had ingediend en al helemaal niet dat zij aangetoond heeft te voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie en/of dat haar een verblijfsrecht werd toegekend. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat zij zich kan beroepen op een verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.7. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend vijftientwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER